

СТАНОВИЩЕ НА СЪДА

4 октомври 1979 година

представено съгласно член 228, параграф 1, алинея 2 от Договора за ЕИО

(Международно споразумение за естествения каучук)

Становище 1/78

Позиция на Съда

1. С искане от 13 ноември 1978 г. Комисията е поискала Съдът да даде своето становище в съответствие с член 228, параграф 1, алинея 2 от Договора за ЕИО, относно съвместимостта с Договора на проекта на Международно споразумение за естествения каучук, което се обсъжда в хода на преговорите в Конференцията на ООН за търговия и развитие (наричана по-долу „ЮНКТАД“), и по-конкретно дали Общността е компетентна да сключи разглежданото споразумение.

2. Комисията е предприела тази стъпка, след като е станало очевидно разминаването на гледни точки между нея и Съвета по въпроса за определянето на границите на съответните правомощия на Общността да преговарят и да сключат разглежданото споразумение. Становищата, които Комисията и Съветът поддържат по този въпрос, могат да бъдат резюмирани, както следва:

Според Комисията, предвижданото споразумение попада изцяло или най-малкото в основни линии в обхвата на член 113 от Договора за ЕИО, които се отнася до Общата търговска политика. На това основание воденето на преговори и сключването на споразумението попадат в рамките на изключителните правомощия на Общността; впоследствие Общността следва да поеме, чрез посредничеството на своите институции, съвкупността от правата и задълженията, които съпътстват статута Ж на договаряща страна по споразумението, трябва да участва на равноправна основа като другите страни в институциите, които ще бъдат изградени в тази рамка, и да има право на глас, както и да упражнява това право само чрез своите собствени представители.

Според Съветът предметът на споразумението попада извън рамката на търговската политика и по такъв начин се налага разделение на правомощията между Общността и държавите-членки, така че споразумението следва да бъде сключено като се следва модела на други подобни споразумения, в съответствие с механизма на споразумение от така наречения „смесен тип“, т.е. от Общността и държавите-членки съвместно. Съветът заема становището, че тази формула, която е добре изпробвана в контекста на споразуменията за асоцииране, на преговорите, водени в контекста на „диалога Север-Юг“, и на сключените на по-ранен етап стокови споразумения, е позволила да се изтъкне единството на Общността по напълно достатъчен начин на международната сцена.

3. От изложеното по-горе е видно, че правото на Общността да участва в предвижданото споразумение само по себе си не се оспорва. Единственият

спорен въпрос се състои в това дали предметът на споразумението попада изцяло в правомощията на Общността или може да има евентуално разделение на правомощията по начин, който да даде основание за съвместно участие в споразумението на Общността и държавите-членки.

I – История и ход на производството

4. Участието на Общността в международно стоково споразумение не е напълно ново явление. Така Общността е страна по Международните споразумения за пшеницата, 1967 г. и 1971 г., Международните споразумения за какаото, 1972 г. и 1975 г., Международното споразумение за кафето, 1976 г., както и четвъртото и петото споразумение за калая, 1970 г. и 1975 г. (за най-новите споразумения от посочения по-горе списък вж. ОВ 1974 г., L 219, стр. 34 (пшеница); 1976 г., L 321, стр. 29 (какао); 1976 г., L 309, стр. 28 (кафе) и 1976 г., L 222, стр. 1 (калай)). Всички тези споразумения са били сключени съвместно от Общността и държавите-членки. По отношение на Общността те са влезли в сила на основание член 113 от Договора за ЕИО. Общността също така е участвала в Международните споразумения за захарта и за маслиновото масло, но в крайна сметка тя не е счела за целесъобразно да се присъедини към тези споразумения. Следва да се отбележи, че също така, в някои двустранни търговски споразумения, които са сключени от Общността на основание на член 113, могат да бъдат открити клаузи относно търговията с някои потребителски стоки или сходни продукти, които могат да включват гаранции за доставките.

5. Тъй като провежданите в момента преговори по естествения каучук са били предприети в рамките на ЮНКТАД, уместно е да се припомнят, на първо място, някои характеристики на устава на този орган, които са били регламентирани с Резолюция 1995 (XIX) от 30 септември 1964 г. на Общата сесия на Организацията на обединените нации. Според формулировката на тази резолюция, функциите на ЮНКТАД са „да насърчава международната търговия, особено с цел да се ускори икономическото развитие, по-специално, търговията между страните, намиращи се на различни етапи на развитие; между развиващите се страни и между страните с различна система на икономическа и социална организация”, и да „формулира принципите и политиките на международната търговия и свързаните с това въпроси на икономическото развитие”. В това отношение на ЮНКТАД е възложено да „предприема мерки... за провеждане на преговори и приемане на многостранни правни инструменти в областта на търговията” (II, параграф 3, букви а), б) и д) от посочената резолюция).

6. Въз основа на тези разпоредби, Общото събрание е приело на 1 май 1974 г. Декларация и Програма за действие за установяването на „нов международен икономически ред” (Резолюции 3201 и 3202 (S-VI)), и на 12 декември 1974 г. – „Харта на икономическите права и задължения на държавите” (Резолюция 3281 XXIX). Сред принципите на „новия икономически ред” Резолюция 3281 (S-VI) посочва справедлива и безпристрастна връзка между цените на суровините, първичните стоки, обработените и полуобработените стоки, изнасяни от развиващите се страни, и цените на суровините, първичните стоки, производствата, капиталовите стоки и оборудването, внасяно от тях, с цел

постигане на устойчиво подобрене на техните незадоволителни условия на търговия и разширяване на световната търговия” (параграф 4, буква й)).

Резолюция 3202 (S-VI) изисква да се положат всички усилия „за предприемане на мерки за обръщане на продължаващата тенденция на стагнация или на намаляване на реалната цена на някои стоки, изнасяни от развиващите се страни, въпреки общото увеличаване на цените на стоките, водещо до намаляване на постъпленията от износ на тези развиващи се страни”, (I, параграф 1, буква д)). Същата резолюция препоръчва „ускорено формулиране на стокови споразумения, когато това е уместно, с цел да се регулират, доколкото това е необходимо, и стабилизируют световните пазари на суровини и първични стоки” и „подготовката на цялостна интегрирана програма, която дава насоки и взема предвид текущата работа в тази област, за пълния обхват на стоки, представляващи експортен интерес за развиващите се страни” (I, параграф 3, буква а), (iii) и (iv)). На основата на тези резолюции ЮНКТАД е приел на 30 май 1976 г., по време на сесията в Найроби, Резолюция 93 (IV), която носи заглавието „Интегрирана програма за стоките” (наричана по-долу „Резолюцията от Найроби”).

7. Резолюцията от Найроби, която представлява непосредствената референтна рамка на преговорите по естествения каучук, съдържа редица указания по отношение на характера на предвиденото споразумение. Резолюцията припомня, че е необходима програма за стоките, чийто износ представлява интерес за развиващите се държави, и че една от основните цели трябва да бъде постигането на решения „за подобряване на пазарните структури” за такива стоки. Тя също така упоменава намеренията по отношение на установяването на общ фонд, отнасящ се до редица стоки. На следващо място, тя признава необходимостта от осъществяване на международната търговия на основата на взаимната полза и справедливи печалби, като се вземат предвид интересите на всички държави и особено тези на развиващите се страни; на последно място, тя подчертава необходимостта от „цялостен подход и интегрирана програма за стоките, която представлява програма за глобално действие за подобряване на пазарните структури в международната търговия със стоки, представляващи интерес за развиващите се страни, и която ще бъде в съответствие с интересите на всички страни, особено тези на развиващите се страни, и да се осигури цялостен преглед на различните елементи същевременно при зачитане на характеристиките на отделните стоки” (параграфи 7 и 14, съответно).

8. В оперативната част (по част I) на Резолюцията, най-важната основна цел на интегрираната програма е описана, като състояща се в „подобряване на условията за търговия на развиващите се страни” и в премахването на „на икономическото неравновесие между развитите и развиващите се страни”. В съответствие с това са договорени следните цели:

1. Постигане на устойчиви условия в търговията със стоки чрез поддържане на цените на нива, които да:

а) са изгодни и справедливи за производителите и разумни за потребителите;

б) отчитат световната инфлация и промените в световната икономическа и финансова ситуация;

в) насърчават равновесието между предлагането и търсенето в рамките на разширяващата се международна търговия;

2. Подобряване и поддържане на реалния доход на отделните развиващи се страни чрез увеличение на постъпленията от износ и тяхната защита от колебанията в постъпленията от износ, особено от износ на стоки.

3. Стремех за подобряване на достъпа до пазара и надеждността на доставките на въпросните стоки.

4. Разнообразяване на производството на развиващите се страни и насърчаване на тяхната индустриализация.

5. Подобряване на конкурентоспособността на естествените продукти спрямо синтетичните продукти.

6. Подобряване на пазарните структури за съответните продукти.

7. Подобряване на пазарното разпределение и на транспортните системи за износ на стоки от развиващите се страни.

9. Част II на Резолюцията от Найроби дава примерен списък на съответните продукти, а именно – банани, боксит, какао, кафе, мед, памук, твърди влакна, желязна руда, юта, манган, месо, фосфати, каучук, захар, чай, тропическа дървесина, калай и растителни масла. Голям брой от тези продукти представлява интерес преди всичко за развиващите се страни; по отношение на някои от тях като желязна руда, месо, захар и растителни масла, Общността е също така производител. Следва да се отбележи, че някои от тези продукти вече съставляват предмет на действащи споразумения, както бе посочено по-горе.

10. Част III на Резолюцията, след като взема решение за предприемане на стъпки за договаряне на общ фонд, посочва международните мерки, които ще се прилагат в контекста на интегрираната програма, по-специално:

- установяване на договорености за международни стокови запаси);

- хармонизиране на политиките по отношение на стоковите запаси;

- установяване на ценови договорености;

- приемане на мерки за управление на доставките, включително експортни квоти и политики на производство, и където това е необходимо, многостранни дългосрочни задължения за доставки и закупуване;

- подобряване и разширяване на финансовите инструменти за стабилизиране на постъпленията от износ на развиващите се страни;

- подобряване на достъпа до пазара;
- подобряване на инфраструктурата и на индустриалния капацитет на развиващите се страни;
- обсъждане на специални мерки за стоките, чиито проблеми не могат да бъдат адекватно разрешени чрез борсата.

11. В началото на 1978 г., след няколко подготвителни заседания, ЮНКТАД е взел решение да започне преговори за сключване на Международно споразумение за естествения каучук. Това са били първите преговори, предприети по Резолюцията от Найроби за „интегрираната програма”.

12. За целите на тези преговори Комисията е изпратила на Съвета на 22 ноември 1977 г. и 24 май 1978 г. съобщения относно насоките за позиция на Общността. Тези документи отчитат подготвителната работа, извършена в рамките на ЮНКТАД, в която Комисията е взела участие, и представят някои насоки за подготовката на преговорите, която предстои да бъде извършена. Тъй като се е очаквало преговорите да започнат на 13 ноември 1978 г., Комисията на 5 октомври 1978 г. е внесла в Съвета „препоръка” по член 113, параграф 3 от Договора, включително проект на „Решение относно договарянето на Международното споразумение за естествения каучук” и на проект на „директива за воденето на преговори”. Според проекта на решение, Комисията е било предвидено да бъде „оправомощена да проведе от името на Общността... преговорите в съответствие с директивите, приети от Съвета и „при консултиране със специалния комитет, предвиден в член 113 от Договора”.

13. В мотивите, на която е била основана препоръката, Комисията е посочила следните основания за участието на Общността в споразумението: „Всички инструменти на споразумението пряко и съществено засягат обема и условията на международната търговия с естествен каучук и следователно попадат в компетенциите на Общността на основание член 113 от Римския договор. Вследствие на това финансовото прилагане на Споразумението за естествения каучук ще бъде поето от самата Общност чрез пряка вноса от бюджета на Общността.”

14. След обсъждане на тази препоръка, Съветът е проучил въпросите относно участието на Общността в предвижданото споразумение. По време на заседанието си от 17 октомври 1978 г. той е одобрил процедурно решение, подготвено от Комитета на постоянните представители, озаглавено „Процедури за участието на Комитета в конференцията” и формулиран, както следва:

„Общността и нейните държави-членки трябва да бъдат представлявани по време на преговорите по естествения каучук от делегация на Общността и от девет национални делегации. В съответствие с установената практика, делегацията на Общността ще бъде съвместна (Комисията и представител на председателя на Съвета, както и по един официален представител от всяка държава-членка).

Преговорите ще се проведат в съответствие с предварително договорената обща позиция.

По отношение на въпросите, които попадат в обхвата на правомощията на Общността, Комисията е отговорна за провеждането на преговорите от името на Общността.

По отношение на другите въпроси, които представляват особен интерес за Общността, през цялото време на провеждане на преговорите ще се предприемат съвместни действия.

Представителят на Комисията обикновено ще действа като общ говорител в съответствие с процедурата, предвидена в случай на съвместни делегации. Становищата, изразени от държавите-членки, трябва да бъдат в съответствие с предварително определената обща позиция и трябва да я подкрепят и доразвиват.

Ако възникнат затруднения по време на конференцията, делегациите следва да ги отнесат до Съвета в Брюксел.”

15. В доклада, представен по този въпрос в Съвета от Комитета на постоянните представители, е изразено становище в смисъл, че това е прагматичната формула, основана на подробната уредба, която вече е била регламентирана за другите преговори относно потребителските стоки, и че следва да се подразбира, че тази формула по никакъв начин не накърнява правните позиции по този въпрос, представени от отделните делегации и в частност от Комисията. В бележка към доклада се посочва, че становището на Комисията е, че преговорите по разглежданото споразумение попадат в изключителните правомощия на Общността по член 113 от Договора за ЕИО. От друга страна, делегациите изразяват становището, че преговорите обхващат по-широка рамка от предвиденото в член 113 и някои от делегациите считат, че в случая се прилагат членове 113 и 116.

16. Именно по силата на посоченото по-горе решение на Съвета са били предприети преговорите в рамките на ЮНКТАД на предвидената дата. Следва да бъде добавено, че на 15 ноември 1978 г. отново по предложение от страна на Комисията, Съветът е приел „обща позиция” за преговорите по споразумението, като е било възприето, че работата по окончателното формулиране на тази позиция ще се изпълнява на основата на координирането на място в Женева, и че в случай на затруднения служителите на Съвета ще бъдат уведомени за ситуацията.

17. По този начин препоръката, представена от Комисията по член 113 относно процедурата за водене на преговори, е била имплицитно отхвърлена по силата на Решението от 17 октомври 1978 г., в резултат на което Комисията незабавно е депозирала искане до Съда за становище в съответствие на член 228 с цел изясняване на различието между становищата на Комисията и Съвета. Съветът е представил своето писмено становище на 19 февруари 1979 г. В същото време в подкрепа на становището на Съвета са били представени становища от Френската република и правителството на Обединеното кралство. Съдът е

поканил Комисията и Съвета да присъстват на закрито заседание, което се е състояло на 9 май 1979 г., по време на което на двете институции е била дадена възможност да дадат обяснения по отношение на своите позиции и да отговорят на въпросите, поставени от някои от членовете на Съда. Правителствата на държавите-членки също така са били уведомени за това заседание, но нито едно от тях не е представило становище в тази връзка. Генералните адвокати са били изслушани от Съда на закрито заседание в съответствие с член 108 от Процедурния правилник.

II – Анализ на проекта на споразумението

18. Комисията е отнесла този въпрос до Съда в момент, когато преговорите, след предварителните консултации, проведени в рамките на ЮНКТАД, са били официално открити. При тези обстоятелства документите, представени пред Съда, представляват това, което е било предварителното състояние на текстовете, по които е предстояло водене на преговори. След депозирането на искането на Комисията са били проведени две преговорни сесии; първата е започнала, както е било предвидено, на 13 ноември 1978 г., докато втората, за която е била извършена допълнителна подготвителна работа с допълнителното съобщение от Комисията до Съвета относно състоянието на преговорите, се е състояла през м. март и м. април 1979 г.

19. След последната сесия, Комисията е изпратила на Съда преговорните документи, отразяващи актуалното състояние на текстовете. Актуалното състояние на документите е представено с документ от председателя на Конференцията по въпроса за създаване на буферни запаси от естествен каучук, финансирането на запасите и техните бъдещи връзки с „общия фонд“, което представлява гаранция за редовност на доставките за страните потребители и за консултиране на националните политики относно предлагането и търсенето на каучук. Според информацията, предоставена от Комисията, която не е оспорена от Съвета, този текст е довел до консенсус между страните производители и потребители. Три други документа, произлизащи от нормотворческия комитет и от другите комитети, отразяват наред с множеството субсидиарни разпоредби относно функционирането на буферните запаси, структурните, финансовите и правните аспекти на споразумението. Тези текстове съдържат редица резерви и варианти, но разглеждани като цяло, могат да позволят с достатъчна точност разпознаването на основните характеристики на споразумението. За целите на това становище, тези характеристики могат да бъдат резюмирани, както следва.

а) Икономически цели на споразумението

20. Основната цел на Международното споразумение за естествения каучук е да се постигне балансиран растеж между предлагането и търсенето на естествен каучук, с оглед на това да се стабилизират цените му в дългосрочен план. Функцията на тези цени е да се гарантират устойчиви постъпления от износ за страните износителки, при същевременно осигуряване на надеждността на доставките за страните вносителки при справедливо ниво на цените. Като подобрява чрез тази ценова политика конкурентоспособността на естествения каучук спрямо изкуствения каучук и заместителите, споразумението има за цел да доведе в страните вносителки до хармонизиране на производството на

синтетичен каучук и на заместители. По такъв начин споразумението има за цел да насърчи балансираното увеличаване на производството и потреблението на естествен каучук с оглед облекчаването на сериозните затруднения, произтичащи за заинтересованите страни, в съответствие с икономическата перспектива, както от излишък, така и от недостиг на тази стока.

21. Описаната по този начин цел се предвижда да бъде осъществена с изграждането на буферни запаси, чиято цел е да изкупуват излишъците на каучук по време, когато цените спадат, и да продават складирания каучук, когато цените се повишат, така че да задържа цената в предварително определената граница на отклонение. Един от основните въпроси в хода на преговорите е да се определи централната референтна цена и границите на отклонение нагоре или надолу, превишаването на които ще позволи или задължи, според случая, интервенцията на буферния запас. Предвижданите референтни цени не са гарантирани цени, били те максимални или минимални, а прагове за привеждане в действие на операциите на буферния запас, като пазарната цена се определя от действието на търсенето и предлагането. Освен нормалния буферен запас, чийто общ размер е определен на 400 000 тона, предвижда се създаването на допълнителен запас за непредвидени случаи от 150 000 тона, предназначен за намеса, в случай че нормалните операции на буферния запас се окажат недостатъчни да се справят с изключителен спад на цените.

22. Въпросът за финансирането на операциите на буферния запас първоначално е бил обект на различия в становищата на делегациите, някои от които са предложили система от финансиране чрез налози на търговията с естествен каучук, докато другите са предпочели финансиране чрез публични фондове, осигурени от договарящите страни с равни вноски от групата на производителите и групата на вносителите. От актуалните документи е видно, че последното решение е надделяло, като е било възприето обаче, че всяка страна ще разполага със свободата да определи органа, чиято задача ще бъде да осигури плащането на вноските, които тя трябва да прави. Същият документ показва, че Международният съвет по естествения каучук ще започне да използва финансовите инструменти на общия фонд в момента, в който фондът е в състояние да функционира.

б) Структура на споразумението

23. Изпълнението на разпоредбите на споразумението ще се осъществи със създаването на „Международна организация по естествения каучук“. Членове на тази организация ще бъдат договарящите страни, като този израз следва да се тълкува като отнасящ се както до държави, така и до всяка междуправителствена организация, която има отговорности за провеждане на преговори по сключване и прилагане на международни споразумения, по-специално стокови споразумения. Към настоящия момент няма единодушие по отношение на формулировката на клаузата, отнасяща се до втората възможност; независимо изглежда е установено, че споразумението или ще посочи изрично Европейската икономическа общност като оправомощена да бъде договаряща страна, или в противен случай ще използва по-обща формула, която е достатъчно широка да позволи на Общността да участва в споразумението.

24. Върховният орган на организацията ще бъде Международният съвет по естествения каучук, който ще се състои от всички членове на организацията. Съветът трябва да назначи изпълнителен директор и директор на буферния запас, които ще разполагат с необходимия персонал за прилагане на споразумението. Съветът ще упражнява всички правомощия и ще поема всички задължения, необходими за изпълнението на разпоредбите на споразумението. За тази цел той ще разполага с правомощието да изготвя правила, по-специално, за определяне на разпоредбите относно управлението на буферния запас и на финансовите правила на организацията. Съветът ще бъде оправомощен да назначава комитети и да им делегира някои от своите правомощия.

25. Приемането на решения в рамките на Съвета ще се ръководи от разпоредбите, чието действие е известно от споразуменията от този тип. Страните ще бъдат разделени на две групи: членове износители и членове вносители. Всяка една от тези групи ще разполага общо с по 1000 гласа. В рамките на двете групи тези гласове ще бъдат разделени в две ясно разграничени категории; първоначалната част от наличните гласове (между 100 и 200, според различните версии) ще бъде разпределена поравно между членовете на съответната група, като оставащите гласове (т.е. между 800 и 900) ще бъдат разпределени според пазарните дялове, притежавани от страните по споразумението, на износа или вноса на каучук, според случая. Пазарните дялове, които ще бъдат взети предвид за тази цел, ще бъдат изчислени чрез позоваване на митническата територия на договарящите страни, което несъмнено води до определяне на пазар за Общността като цяло. Тъй като Общността, заедно със Съединените американски щати, е един от двата най-големи потребители на каучук в света (22 до 23 % от световния внос), тя ще разполага с относително силна позиция в групата на вносителите.

26. Споразумението предвижда, че Съветът ще взема решенията си с мнозинство, било то обикновено мнозинство (наричано „разпределено обикновено мнозинство“), или с квалифицирано мнозинство (наричано „специално мнозинство“), в съответствие с определения механизъм за гласуване, както следва: групата на членовете износители и групата на членовете вносители ще гласуват отделно и решението ще бъде прието само в случай, че съответното мнозинство (две трети от гласовете в случай на „специално мнозинство“ или половината от гласовете в случай на „разпределено обикновено мнозинство“) е постигнато във всяка една от групите.

в) Други разпоредби

27. Проектът на споразумението съдържа, освен обичайните стилистични разпоредби, редица разпоредби относно правното управление. Тези разпоредби се отнасят по-специално до устава на организацията, до нейните финансови правила, до жалбите в случай на неизпълнение на задълженията от страна на членовете и до уреждането на споровете.

В допълнение към това, следва да бъдат посочени няколко клаузи от икономическо естество относно задачите, възложени на Международния съвет

по естествения каучук, по отношение, по-специално, на изследвания относно подобряването на производството и търговията с каучук, събирането на статистическа информация и, според предложенията, направени от някои страни, участващи в преговорите, социалните условия в каучуковата промишленост и данъчното третиране на износа на каучук.

III – Предварителни възражения по допустимостта на искането

28. Съветът е изразил съмнения по отношение на това дали искането, направено от Комисията, не е преждевременно и дали то освен това не представлява неправилно използване на процедурата, предвидена в член 228, доколкото целта на Комисията е да се постигне решение на въпроси, които не попадат в обхвата на тази процедура. Това становище е било подкрепено от правителството на Френската република и от правителството на Обединеното кралство. Френското правителство, в частност, е изразило становище, че искането на Комисията е недопустимо и че то представлява злоупотреба с процедурата, предвидена в член 228.

Като допълнителен въпрос Съветът е предложил Съдът във всеки случай да спре производството до такъв момент, в който преговорите достигнат по-напреднал стадий.

а) Относно позоваването на член 228

29. Според Съвета, искането за становище, подадено от Комисията, не попада в обхвата на член 228. Становището, на което тази гледна точка очевидно се основава, е, че процедурата не предвижда решаване на въпроси, отнасящи се до разделение на правомощията по въпросите на външните отношения или, в частност, до решаване на общи въпроси относно тълкуването на член 113 и до законността по отношение на тази разпоредба, на прилагането на така наречените споразумения от „смесен тип”. Съветът допълва, че съществуващото различие в гледните точки на двете институции по отношение на тълкуването на член 113 от Договора, е можело да бъде решено и досега е било решавано чрез механизма на член 149 от Договора, който регламентира условията, при които Комисията е длъжна да оказва съдействие в процеса на приемане на актовете на Съвета. Правното основание, предложено от Комисията за приемане на акт от страна на Съвета (по вътрешни, както и по външни въпроси), представлява неразделна част от предложението на Комисията: ако Съветът прецени, че предложената мярка не може правилно да се основава на предложеното правно основание, той може единодушно да измени това правно основание.

30. В предишните становища Съдът е подчертавал, че в рамките на процедурата по член 228, подобно на тази по член 103 от Договора за ЕОАЕ, е възможно да бъдат разглеждани всички въпроси, които засягат съвместимостта с разпоредбите на Договора на предвиждано споразумение (Становище 1/75 от 11 ноември 1975 г., Recueil, стр. 1355, част А; Становище 1/76 г. от 26 април 1977 г., Recueil, стр. 741, параграф 10; Определение 1/78 по член 103 от Договора за ЕОАЕ от 14 ноември 1978 г., Recueil, стр. 2151, параграф 5). На практика от тези решения става ясно, че решение за съвместимостта на споразумение с Договора може да зависи не само от разпоредбите на материалния закон, но

също така от тези, отнасящи се до правомощията, процедурата или организацията на институциите на Общността. Следва също така да бъде припомнено, че същата идея е изразена в член 107 от Процедурния правилник на Съда.

31. Член 149, на който Съветът се позовава, ясно посочва, че когато в съответствие с Договора, Съветът действа по предложение на Комисията, той може да измени такова предложение, при условие че действа с единодушие. Независимо от това, тази разпоредба не може да бъде тълкувана, нито този метод на вземане на решение да бъде разбран като освобождаващ Съвета от задължението да спазва в такъв случай другите разпоредби на Договора, по-специално тези относно разделението на правомощията между Общността и държавите-членки. Следователно, в случай на съмнение относно това разделение на правомощията по въпрос, свързан с водене на преговори и сключване на международни споразумения, член 149 не може да възпрепятства правото на Комисията или, в зависимост от обстоятелствата, на самия Съвет, или на държавите-членки да използват процедурата, предвидена в член 228 за премахване на такива съмнения.

б) По въпроса за преждевременния характер на искането

32. Въпросът относно преждевременния характер на сезирането на Съда произтича от факта, че към момента, в който Комисията е депозирила искането за становище, преговорите все още не са били в напреднал стадий. Според Съвета, все още не е налице „предвижданото споразумение“ по смисъла на член 228 и при тези обстоятелства е невъзможно да се определи с необходимата прецизност какъв ще бъде предметът на това споразумение и какви ще бъдат неговите клаузи, за да може да бъде разгледан, при пълно познаване на фактите, въпросът за определяне на разделението на правомощията между Общността и държавите-членки по отношение на споразумение, което е в процес на договаряне. Френското правителство, по-специално, обръща внимание на факта, че депозирането на искането на този стадий може да доведе до необходимостта от последващи сезирания на Съда, в зависимост от развитието на преговорите, чийто край все още не може да бъде предвиден. При тези обстоятелства Съветът и правителствата, които го подкрепят, изразяват становището, че е необходимо най-малкото да се изчака краят на преговорите с цел да бъде направена точна преценка.

33. При тези обстоятелства Съдът е трябвало да прецени дали искането за становище е направено в подходящ момент и е стигнал до заключението, че искането на Комисията е допустимо на този етап поради две причини.

34. От една страна, от внесените от Комисията доклади в Съвета по времето, когато тя се е опитвала да определи мандата за водене на преговори, следва, че предметът на предвижданото споразумение вече е бил известен по това време, т.е. преди преговорите да започнат. Във всеки случай, въпреки че на този етап съществуват все още редица открити възможности, както и различни становища по формулирането на дадени клаузи, представените пред Съда документи и информацията, предоставена по време на изслушването на страните, позволяват

да се състави достатъчно определено решение по въпроса, поставен от Комисията.

35. Второ, не следва да се пренебрегва фактът, че Комисията е имала интерес да депозираще искането си незабавно след като разногласието Ж със Съвета по отношение на въпроса за правомощието за водене на преговори и сключването на предвижданото споразумение е станало очевидно, още повече подобна неопределеност се е проявила по въпроса на няколко предшестващи споразумения от същата категория. Действително, когато следва да се реши въпрос за правомощия, очевидно е в интерес на всички заинтересовани държави, включително на страните, които на са членки на Общността, този въпрос да бъде изяснен веднага след започването на конкретните преговори.

IV – По предмета и целите на предвижданото споразумение

36. Както Съветът е посочил, проблемът с компетентността, който е бил отнесен до Съда, трябва да бъде разгледан от два аспекта. Първият въпрос е дали предвижданото споразумение поради своя предмет и цели попада в обхвата на понятието за обща търговска политика, предвидено в член 113 от Договора. Вторият въпрос – но само при положение, че на първия въпрос е отговорено утвърдително – е дали поради наличието на някаква специфична уредба или на специфични разпоредби на споразумението относно въпросите, попадащи в компетенциите на държавите-членки, участието им в споразумението е необходимо.

Съдът първо ще разгледа общите аспекти относно предмета и целите на споразумението.

37. Основният въпрос, повдигнат с искането на Комисията, е дали Международното споразумение за каучука попада изцяло или най-малкото неговите съществени елементи в сферата на „общата търговска политика“, предвидена в член 113 от Договора. Безспорно е, че предвижданото споразумение е тясно свързано с търговската политика. Различието в гледните точки се отнася до обхвата на приложното поле на член 113, така че остава неясно дали тази разпоредба изцяло покрива предмета на разглежданото споразумение.

38. Комисията не отрича факта, че разпоредбите на Договора относно общата търговска политика са лаконични. Независимо от това тя припомня, че с няколко решения, практиката на Съда е допринесла за тълкуването на тези разпоредби; тя посочва в това отношение Решенията от 12 юли 1973 г. (по дело 8/73 г., *Massey-Ferguson Recueil*, стр. 908) и от 15 декември 1976 г. (по дело 41/76 г., *Donckerwolcke u Schou, Recueil*, стр. 1921), в които Съдът е подчертал необходимостта от пълно и последователно управление на външната търговия на Общността, както и Становище 1/75 г. от 11 ноември 1975 г. *Recueil*, стр. 1355), в което Съдът е подчертал, от една страна, че понятието „обща търговска политика“ не може да има за Общността по-ограничено значение, отколкото за държавите-членки, и от друга страна, изключителния характер на правомощията на Общността в така определената сфера. Като е взела предвид тази насоки, Комисията счита, че една мярка на търговската политика трябва да бъде

оценявана по отношение на нейния специфичен характер като инструмент, регулиращ международната търговия, като се вземат предвид връзките, установени с Договора, между премахването на пречките пред търговията между държавите-членки и прилагането на общата търговска политика. Всяко стеснително тълкуване на общата търговска политика би могло в резултат на несъответствията между държавите-членки при използването на инструментите, които регулират външната търговия, да доведе до запазването на някои пречки пред вътрешната търговия на Общността. Като се вземе предвид факта, че основният предмет на предвижданото споразумение е да се стабилизируют цените на естествения каучук, това очевидно е типична мярка за регулиране на външната търговия и следователно е инструмент на търговската политика.

39. Съветът, след като е припомнил, че изключителния характер на правомощията на Общността по въпросите на търговската политика е безспорен и че той не отхвърля идеята за постепенно развитие в тази сфера, подчертава, че независимо от това общата търговска политика изпълнява собствена функция в контекста на структурата на Договора, доколкото тя се прилага към „всяка мярка, чиято цел е да повлияе на обема или на потока на търговията”. Следователно, член 113 следва да бъде тълкуван по начин, който да не обезсмисля другите разпоредби на Договора, по-специално тези, които разглеждат общата икономическа политика, включително политиката за доставки на суровини, която остава в правомощията на държавите-членки и която единствено Съветът, съгласно член 145, е компетентен да „координира”. Според Съвета, налице е тясна връзка между правомощията на Общността и тези на държавите-членки, тъй като е трудно да бъде направено разграничение между международните икономически отношения и международните политически отношения. В този контекст Съветът отново обръща внимание на факта, че каучукът е „стратегическа стока”, така че разглежданото споразумение засяга също така и отбранителната политика на държавите-членки. При тези обстоятелства Съветът изразява становището, че преговорите по предвижданото споразумение попадат в обхвата не само на член 113 от Договора, но също така и на член 116 относно общите действия на държавите-членки в рамките на международните организации с икономически характер, към които те принадлежат.

40. Съветът също така посочва, че преговорите, предприети в рамките на ЮНКТАД с цел постигане на споразумения за редица стоки на фона на „общата политическа основа на отношенията север-юг между индустриализирания свят и развиващите се страни”. Според Съвета, от самата същност на тези споразумения е видно, че независимо от целта на страните вносителки да постигнат балансирано споразумение, такива споразумения съдържат елементи на „нереципрочност”, които са типични за „помощ за развитие”. Това е особено вярно в случая със системата за определяне на цените, предвидена в контекста на механизма за буферни запаси. Тези характеристики на помощ за развитие, които са присъщи на споразумението, не попадат в обхвата на търговската политика. Френското правителство е обрънало особено внимание на този аспект в становището си. То заявява, че не може да приеме становището, че цялата същност на споразумението за естествения каучук представлява търговска политика, понеже, според него, това е въпрос за изпълнение на задължение за международна солидарност изключваща търговските съображения”.

а) Разглеждане на връзките на споразумението с търговската политика и проблемите на развитието

41. Поради своя специален механизъм, както и поради някои аспекти на правната си структура, Международното споразумение за естествения каучук, което е предложено да бъде сключено, стои встрани от обикновените търговски и тарифни споразумения, които се основават главно на действието на мита и количествени ограничения. Разглежданото споразумение е по-структуриран инструмент, приемащ формата на организация на пазара в световен мащаб, и по този начин то се отличава от класическите търговски споразумения. Отговорът на въпроса, предмет на искането, налага позоваване на обхвата и последиците на тези специфични характеристики във връзка с понятието за обща търговска политика, предвидено в член 113 от Договора. Същевременно трябва да бъде разгледан въпросът дали връзката, която съществува между предвиденото споразумение и проблемите на развитието, на които се позовава Съветът, може евентуално да изключи споразумението от сферата на общата търговска политика по смисъла на Договора.

42. От Резолюцията от Найроби, която представлява основата на провежданите в момента преговори по естествения каучук, е видно, че стоковите споразумения имат комплексни цели. Докато акцентира върху нуждите на развиващите се страни, резолюцията включва много препращания към механизми с търговски характер и не пренебрегва нуждите на индустриалните държави. По отношение по специално на интересите на развиващите се страни, вярно е, че стоковите споразумения могат да включват предоставяне на привилегии, които са типични за помощта за развитие; независимо от това следва да се признае, че за тези страни такива споразумения отговарят в по-голяма степен на загрижеността да се постигне подобряване в „условията за търговия”, като по такъв начин се увеличат техните постъпления от износ. Тази характеристика, по-специално, е довела до появата на разглежданото споразумение, което цели справедлив баланс между интересите на страните производителки и тези на страните потребителки. Естествено е, че при договаряне на споразумение от този тип, индустриалните държави докато, от една страна, се опитват да защитят своите интереси, от друга, следва да признаят положението на страните производителки, които преговарят от икономическа гледна точка, която е много по-различна от тяхната и че трябва да бъде намерен разумен компромис между тези две гледни точки, който да направи споразумението възможно.

43. Връзката между различните стокови споразумения, на която е обърнато внимание в Резолюцията от Найроби, трябва също така да бъде взета предвид. Тъй като това засяга нарастващ брой продукти, които са изключително важни от икономическа гледна точка, очевидно е, че последователната търговска политика би станала непостижима, ако Общността не е в състояние да упражнява правомощията си също така и във връзка с категория споразумения, които се превръщат, наред с традиционните търговски споразумения, в един от основните фактори на регулиране на международната търговия.

44. След стимула, даден от ЮНКТАД, на развитието на този вид контрол, очевидно вече не би било осъществяване на ефективна обща търговска политика, ако Общността не е в състояние да се възползва също така от по-комплексните средства, създадени с цел по-нататъшно развитие на международната търговия. Следователно не е възможно да се даде тълкуване на член 113 от Договора за ЕИО, чието действие би ограничило общата търговска политика до използването на инструменти, имащи за цел да произвеждат действие само върху традиционните аспекти на външната търговия, като се изключат по-сложни механизми като тези, които се появяват в предвижданото споразумение. „Търговската политика”, разбрана по такъв начин, неминуемо с времето би се превърнала в безполезна. Въпреки че може да се твърди, че по времето, когато е бил разработван Договорът, преобладаващата идея е била за либерализиране на търговията, независимо от това Договорът не представлява бариера пред възможността Общността да развива търговска политика, имаща за цел регулиране на световния пазар на някои стоки, а не само либерализиране на търговията.

45. Член 113 оправомощава Общността да формулира търговска „политика”, основана на „единни принципи”, като по такъв начин показва, че въпросът на външната търговия трябва да се разглежда широко, а не само по отношение на управлението на определените системи, като мита и количествени ограничения. Същия извод може да се направи от факта, че изброяването в член 113 на въпросите, обхванати от търговската политика (изменения на тарифни ставки, сключване на търговски и тарифни споразумения, постигане на единство в мерките на либерализация, експортна политика и мерки за защита на търговията) е замислено като примерно изброяване, което не следва в това качество да затваря вратата пред прилагането в Общността на друг процес, имащ за цел да регулира външната търговия. Ограничително тълкуване на понятието за обща търговска политика би създавало риск от причиняване на смущения във вътрешната търговия на Общността поради несъответствията, които съществуват в някои сектори на икономическите отношения с трети страни.

46. В допълнение към това, ако се разгледа цялостната картина на съществуващи и планирани споразумения, е видно, че що се отнася до Общността, в преговорите по тези споразумения е намесен широк кръг от интереси и съществуват връзки с най-разнообразни сфери, в които Общността поема задължения. По такъв начин, наред със споразумения, занимаващи се, като споразумението за каучука, със стоки, по отношение на които (като винаги се изключи, разбира се, въпросът за заместващите продукти) Общността се явява единствено в качество на потребител, съществуват други споразумения, например тези, отнасящи се до продукти като пшеница, масла и мазнини, и захар, в които Общността проявява интерес също така и като производител и с които нейната експортна политика, изрично посочена в член 133 като представляваща една от целите на общата търговска политика, се засяга по същия начин, както и политиката на внос. Някои от споразуменията, спадащи към тази категория, освен това пряко се отнасят до изпълнението на общата селскостопанска политика.

б) Връзки на споразумението с общата икономическа политика

47. В своите доводи Съветът е повдигнал въпроса за връзката в контекста на структурата на Договора на понятията „икономическа политика” и „търговска политика”. Действително, в някои разпоредби икономическата политика е разгледана преди всичко като въпрос от национален интерес; такъв е смисълът на това понятие в членове 6 и 145, които поради това предписват на държавите-членки единствено задължението за осигуряване на координирането на тази политика. В други разпоредби икономическата политика е разгледана като въпрос от общ интерес, какъвто е случаят с членове 103 – 116, които са групирани заедно в дял, посветен на „икономическата политика” на Общността. Главата, посветена на общата търговска политика, съставлява част от този раздел.

48. Посочените по-горе съображения отговарят до известна степен на доводите относно разграничението, което следва да се прави между сферите на общата икономическа политика и на общата търговска политика, тъй като международното сътрудничество, доколкото то не спада към търговската политика, би било объркано с обхвата на общата икономическа политика. Ако е очевидно, че то попада, най-малкото отчасти, в обхвата на общата търговска политика, както бе посочено по-горе, от това следва, че то не би могло под заглавието „обща икономическа политика” да бъде отнето от компетенциите на Общността.

49. Като се вземе предвид специфичния характер на разпоредбите относно търговската политика, доколкото се отнасят до отношения с трети страни и се основават, съгласно член 113, на понятието за обща политика, техният обхват не може да бъде ограничен в контекста на по-общи разпоредби, които се отнасят до икономическата политика и които се основават на идеята единствено за координиране. Следователно, когато организацията на икономическите връзки с трети страни може да има отражение върху някои сектори на икономическата политика, като например доставката на суровини за Общността или ценовата политика, какъвто е случаят с регулирането на международната стокова търговия, това съображение не представлява основание за изключване на такива цели от приложното поле на правилата относно общата търговска политика. По същия начин фактът, че една стока може да има политическо значение поради изграждане на стратегически запаси, не представлява основание за изключване на тази стока от обхвата на общата търговска политика.

50. Именно в контекста на тези съображения връзката между член 113 и член 116 следва да бъде определена в главата на Договора, посветена на общата търговска политика. Макар тези две разпоредби да допринасят за един и същи резултат, доколкото тяхната цел е осъществяването на обща политика в международните икономически отношения, действието на тези два члена се основава на различни предпоставки и поради това прилагат различни идеи. Съгласно член 113, общата търговска политика се определя от Общността независимо, т.е. като действа в това качество чрез участието на нейните институции; по-специално, споразумения, в които се встъпва по тази разпоредба, съгласно формулировката на член 114, „се сключват... от името на Общността” и следователно се договарят в съответствие с процедурите, предвидени в тези разпоредби и в член 228. Член 116, от друга страна, е бил

създаден с оглед развитието на общите действия на държавите-членки в международните организации, в които Общността не участва; в такава ситуация единственото подходящо средство е съгласуваното съвместно действие на държавите-членки като членове на посочените организации.

51. В този случай въпросът относно разграничаване на сферата на прилагане на членове 113 и 114, от една страна, и член 116, от друга страна, произтича от факта, че стоките споразумения понастоящем се договарят в рамките на ЮНКТАД. Съдът вече е изразил мнението си по този въпрос в своето Становище 1/75 г., което се отнася до международно споразумение, постигнато в рамките на международна организация (ОИСР). В това становище Съдът е подчертал, че по отношение на прилагането на Договора от значение е въпросът дали предприетите преговори в рамките на международната организация имат за цел да доведат до „ангажимент, поет от субекти на международното право, който има задължителна сила”. В такъв случай се прилагат разпоредбите на Договора относно воденето на преговори и сключването на споразумения, а именно 113, 114 и 228, а не член 116.

V – Проблеми, свързани с финансирането на споразумението и с други разпоредби

52. Следва да се обмисли, като се вземе предвид посоченото по-горе, по отношение на съотношението между целите и задачите на предвижданото споразумение и понятието за обща търговска политика, дали подробната уредба на финансирането на буферните запаси или някои специфични клаузи на споразумението относно технологичната помощ, научноизследователските програми, поддържането на справедливи условия на труд в каучуковата промишленост и консултациите, отнасящи се до националните данъчни политики, които могат да окажат въздействие на цената на естествения каучук, не водят до несъвместимост с изключителната компетентност на Общността.

53. По отношение на въпроса за финансирането, Съветът и тези правителства, които са подкрепили неговото становище, посочват, че тъй като договарящите споразумението са избрали финансиране чрез публични фондове, финансите на държавите-членки ще бъдат включени в изпълнението на споразумението, поради което е неприемливо такива ангажименти да бъдат поемани без тяхно участие. Комисията, от своя страна, изразява становището, че въпросът за компетентността предшества този за финансирането и че въпросът за правомощията на Общността не може да зависи от избора на финансова уредба.

54. По отношение на посочените по-горе специфични клаузи, Съветът заявява, че разпоредби от този вид попадат във всички случаи извън сферата на търговската политика и че следователно воденето на преговори по предвижданото споразумение попада също така в приложното поле на член 116 относно общи действия на държавите-членки в рамките на международна организация.

55. Според Съда, следва да бъде направено разграничение в това отношение между специфичните клаузи, на които се позовава Съветът, и финансовите разпоредби, които заемат централно място в структурата на споразумението и

които поради тази причина поражда съществено затруднение по отношение на определянето на границите на правомощията на Общността и тези на държавите-членки.

56. Съдът счита, че фактът, че споразумението може да покрива такива въпроси като технологична помощ, научноизследователски програми, условия на труда в съответната промишленост или консултации относно националните данъчни политики, които могат да се отразят на цената на каучука, не може да измени характера на споразумението, който следва да се преценява с оглед на неговата основна цел, а не според отделните разпоредби, които имат допълващ или спомагателен характер. Това се потвърждава и от факта, че въпросните клаузи на практика са тясно свързани с целта на споразумението и със задълженията на органите, които ще функционират в рамките на Международната организация за естествения каучук, която се планира да бъде създадена. Следователно договарянето и изпълнението на тези клаузи трябва да следва приложимата система към споразумението, разглеждано като цяло.

57. По отношение на системата на финансиране, следва да се има предвид, на първо място, че в своята препоръка до Съвета от 5 октомври 1978 г. по член 113, Комисията е предложила изпълнението на финансовите клаузи на Споразумението за естествения каучук да се изпълняват от Общността с пряка вноска от бюджета на Общността. Макар и да е приел, че този метод на финансиране би бил възможен, като се вземат предвид финансовите разпоредби на Договора за ЕИО, Съветът е изразил предпочитанието си за финансиране от страна на държавите-членки. По този въпрос обаче все още не е взето формално решение. Освен това липсва сигурност по отношение на реакцията на отделните държави-членки по този въпрос и последиците от това върху разпределението на финансовата тежест.

58. Като се има предвид несигурността, която съществува по отношение на окончателното решение на този въпрос, което предстои да бъде взето, Съдът се счита за задължен да разгледа двете възможни ситуации: тази, при която финансовата тежест, предвидена в споразумението, би била поета от бюджета на Общността, и тази, при която финансовата тежест би била поета от бюджетите на държавите-членки. Съдът не може в рамките на настоящото производство да направи избор между двете възможности.

59. В първия случай не би възникнал проблем по отношение на изключителните правомощия на Общността да сключи разглежданото споразумение. Както бе посочено по-горе, механизмът на буферните запаси има за цел да регулира търговията и от тази гледна точка представлява инструмент на общата търговска политика. Следователно финансирането от Общността на възникналите разходи следва да се разглежда като решение, което е в съответствие с Договора.

60. Фактите биха били различни, ако бъде предпочетена втората възможност. На практика не може да се отрече, че финансирането на буферните запаси представлява основна характеристика на схемата за регулиране на пазара, която е предвидено да бъде изградена. Обхватът и подробната уредба на финансовите задължения, които държавите-членки ще бъдат длъжни да изпълняват, пряко ще

обуслови възможностите и степента на ефективност на намесата от страна на буферния механизъм, като решенията, които предстои да бъдат взети по отношение на нивото на централната референтна цена и на границите на отклонение нагоре или надолу, ще имат пряко отражение върху използването на финансовите средства, с които ще разполага Международният съвет за каучука, който предстои да бъде създаден, както и върху размера на финансовите средства, които ще му бъдат предоставени. Освен това не следва да се забравя и фактът, че финансовата структура, която е предложено да бъде изградена, ще породи необходимостта, както е упоменато в документите, представени пред Съда и отразяващи актуалното състояние на хода на преговорите, от координиране между използването на специфичните финансови средства, предоставени на разположение на бъдещия Международен съвет по каучука, и тези, които той може да ползва от Общия фонд, който предстои да бъде създаден. Ако финансирането на споразумението е от компетенциите на Общността, необходимите решения ще бъдат вземани в съответствие със съответните процедури на Общността. Ако, от друга страна, финансирането е от държавите-членки, това ще предполага участие на тези държави-членки в механизма за вземане на решения или, най-малкото, тяхното съгласие по отношение на предвижданата финансова уредба и, следователно, тяхното участие в споразумението заедно с Общността. В такъв случай не може да бъде предвидена изключителна компетентност на Общността.

VI – Представителство в споразумението на някои „зависими територии”, които не са част от Общността

61. Правителствата на Франция и Обединеното кралство са обърнали внимание на факта, че в предложеното споразумение има клауза, отнасяща се до участието на „зависими територии” на договарящите страни. Френското правителство е заявило, че то е задължено да представлява в рамките на споразумението или на подобни споразумения Френските отвъдморски територии, които за разлика от отвъдморските департаменти не са включени в Европейската общност; подобно положение съществува за Обединеното кралство по отношение на международното представителство на зависими територии (като например, Хонконг), които не са част от Общността.

62. Въпросните територии, тъй като те остават извън приложното поле на Договора за ЕИО, по отношение на Общността са в същото положение като страните, които не са членки. Следователно положението на държавите-членки, отговорни в международните отношения за тези територии, следва да бъде определено във връзка със предвижданото споразумение в двойно качество: от една страна, като членки на Общността, и от друга страна, като представляващи в международен план някои зависими територии, които не са част от приложното поле на правото на Общността. Фактът, че тази държави принадлежат към Общността, следователно не засяга тяхното положение като действащи в качеството на международни представителни на съответните територии. Независимо от това те са поканени да участват в споразумението именно в това качество. Това специално положение следователно не може да повлияе на решението на въпроса за определянето на границите на сферите на компетентност в рамките на Общността. Следва да бъде отбелязано, че в случая с Конвенцията за риболова в Североизточния Атлантик, подписана в Отава на

24 октомври 1978 г. (Регламент № 3179/78 г. на Съвета от 28 декември 1978 г., ОВ L 378, стр. 1), подобно положение е възникнало по отношение на участието на Фарьорските острови, представлявани в конвенцията от Дания. Именно в това качество и единствено в това качество държава може да участва в конвенция заедно с Общността.

VII – Заключителни бележки

63. От посочените по-горе съображения следва, че предвижданото Международно споразумение за естествения каучук, въпреки специфичните характеристики, които го отличават от класическите търговски и тарифни споразумения, попада в обхвата на търговската политика, както тя е предвидена в член 113 от Договора за ЕИО.

Независимо от това, последиците от този извод по отношение на изключителните правомощия на Общността да води преговори и да сключи предвижданото споразумение биха могли да бъдат изменени с оглед на избора, който все още предстои да бъде упражнен по отношение на уредбата за финансиране на механизма на буферните запаси, в случай че финансовата тежест се поеме пряко от държавите-членки.

В заключение

СЪДЪТ

дава следното становище:

1. Правомощията на Общността относно търговската политика по смисъла на член 113 от Договора за създаване на Европейска икономическа общност се разпростират върху Международното споразумение за естествения каучук, което е в процес на договаряне в рамките на Конференцията на Организацията на обединените нации за търговия и развитие.

2. Въпросът за изключителния характер на правомощията на Общността зависи в този случай от уредбата на финансирането на операциите на буферните запаси, които е предложено да бъдат създадени по това споразумение.

Ако тежестта за финансиране на запасите пада върху бюджета на Общността, Общността ще има изключителни правомощия.

Ако, от друга страна, финансовите задължения се поемат пряко от държавите-членки, това ще предполага участието на тези държави в споразумението заедно с Общността.

3. Тъй като този въпрос не е решен от компетентните органи на Общността, на държавите-членки следва да бъде разрешено да участват в преговорите по споразумението.

Подписи

Люксембург, 4 октомври 1979 година.

Секретар: А. Van Houtte